

Mál nr. 110/2018**M og
V v/ slysatryggingar launþega.****Ágreiningur um bótaskyldu vegna asmaeinkenna eftir störf í járnblendiverksmiðju.****Gögn.**

Málskot, móttakið 28.3.2018, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 18.4.2018.

Málsatvik.

M vann hjá V sem skoðunarmaður á rafmagnssviði. Dagana 4. og 5. nóvember 2013 vann M, þá tæplega 59 ára gamall, við skoðun fyrir rafmagnssvið í járnblendiverksmiðju B. Eftir fyrri daginn kvaðst M hafa fundið fyrir öndunarerfiðleikum en hélt að þeir myndu lagast. En síðari daginn hafi honum versnað mikið. Degi síðar, 6. nóvember 2013, leitaði M á slysa- og bráðadeild Landspítalans. Í læknaþreffi vegna þeirrar komu á spítalann segir að M hafi komið vegna hósta, mæði og hitatoppa á milli að hann taldi. Sagðist M hafa farið að finna fyrir ofnæmi og asmaeinkennum um 40 ára aldur og nokkrum árum fyrir komuna á slysa- og bráðadeildina hafi hann fengið þúst vegna asma en ekki haft það lengi, fannst það þó hjálpa. M kvað mikla mengun hafa verið í B er hann var þar við störf fyrrgreinda daga og fundist hann nánast kafna og tengi hann versnunina fyrst og fremst við mengunina. Þá segir í læknaþrefinu að við skoðun hafi M verið hress að sjá en móður. Hjarta- og lungnahlustun hafi verið eðlileg. Samkvæmt fyrirliggjandi læknisvottorði var M talinn óvinnufær tímabilið 6. til 11. nóvember 2013. Í tilkynningu um slys til Sjúkratrygginga Íslands, dags. 13. nóvember 2013, kemur fram að M hafi mætt aftur til vinnu 11. nóvember og fengið fullt kaup meðan hann var óvinnufær.

Með tilkynningu 27. mars 2017 krafðist M bóta úr slysatryggingu launþega sem A hafði í gildi hjá V. V hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Samkvæmt gögnum málsins virðist ekki um það deilt að hin auknu asmaeinkenni M voru fyrst tilkynnt V 27. mars 2017 eða meira en þremur árum og fjórum mánuðum eftir að M varð fyrir einkennum. Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga glatar sá sem á rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til viðkomandi vátryggingafélags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Þótt ekki liggi skýrt fyrir samkvæmt gögnum málsins í hverju krafa M á hendur V felst, verður engu að síður ekki annað ráðið, eins og mál þetta liggur fyrir, en krafa M hafi stofnast þegar M leitaði til læknis 6. nóvember 2013. Hinn lögmælti ársfrestur var því löngu liðinn þegar M krafðist bóta úr slysatryggingunni og því var réttur hans til bóta fallinn niður.

Engin gögn liggja fyrir í málinu um loftgæði í B þá tvo daga sem M var þar að störfum eða að mengandi efni í andrúmsloftinu hafi umrætt sinn verið yfir heilsufarsmörkum. Hér verður einnig að gæta að því að M hafði um árabíl búið við asmaeinkenni. Þótt M hafi greinst með versnandi asmaeinkenni eftir störf sín í B umrædda daga verður af gögnum málsins að telja ósannað að einkenni þessi megi rekja til skyndilegs utanaðkomandi atviks sem hafi valdið meiðslum á líkama hans eins og áskilið er svo um slys hafi verið að ræða sem telst bótaskyldt úr slysatryggingunni.

Að öllu framangreindu virtu á M ekki rétt á bótum úr umræddri slysatryggingu hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 22. maí 2018.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Jón Magnússon lögm.